

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/2/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8715010072
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8715010072.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 29. júna 2022, v trestnej veci obž. Ing. H. V. a spol. pre zločin prevádzachstva vo forme spolupachateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 355 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a iné, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/20/2015 zo dňa 28. apríla 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie prokurátora.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/20/2015 zo dňa 28.04.2021 boli obžalovaní Ing. H. V., H. Y. a H. W. podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku oslobodení spod obžaloby Krajskej prokuratúry Prešov Kv 20/13/7700-136 zo dňa 4. 2. 2015, podanej na Okresnom súde Poprad dňa 12. 2. 2015, pre skutky právne kvalifikované

- vo vzťahu k obžalovanej Ing. H. V. v bodoch 1 - 10 ako pokračovací zločin prevádzachstva vo forme spolupachateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 355 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, v znení zákona č. 334/2012 Z. z. a pokračovací prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky vo forme spolupachateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 352 ods. 2 Trestného zákona, v znení zákona č. 334/2012 Z. z. ,

- vo vzťahu k obžalovanému H. Y. v bodoch 1, 2, 3, 4, 5, 6 ako pokračovací zločin prevádzachstva vo forme spolupachateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 355 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, v znení zákona č. 334/2012 Z. z. a pokračovací prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky vo forme spolupachateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 352 ods. 2 Trestného zákona, v znení zákona č. 334/2012 Z. z.,

- a vo vzťahu k obžalovanej H. W. v bode 2 ako zločin prevádzachstva podľa § 355 ods.2 písm. a) Trestného zákona, v znení zákona č. 334/2012 Z. z v jednočinnom súbehu s prečinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky vo forme pomoci podľa § 21 ods.1 písm. d) Trestného zákona k § 352 ods. 2 Trestného zákona, v znení zákona č. 334/2012 Z. z., ktoré sa mali stať tak, že

v presne nezistenom čase v priebehu roka 2012 sa na území Ukrajiny a Slovenskej republiky v Prešovskom kraji, vytvorila skupina, ktorá po vzájomnej dohode medzi sebou kooperovala a spolupracovala, pozostávajúca zo zástupcov súkromných cestovných kancelárií na Ukrajine D.-U., J.-U. a Z. V. a v Prešovskom kraji Alexej Totmakov - V. V. so sídlom podnikania R. R., R. X. XXXX/XX, XXXXX J., IČO: 46 274 804, číslo živnostenského registra č. 740-26958, kde zástupcovia predmetných ukrajinských cestovných kancelárií v mene svojich cestovných kancelárií, uzatvorili zmluvy o spolupráci s cestovnou kanceláriou C. V. - V. V. majiteľa C. V. a zodpovedným zástupcom Ing. H. V., pričom takéto

zmluvy im umožnili vybaviť si akreditáciu na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, ktorá im umožňovala žiadať o hromadné schengenské víza na konzulárnych zastupiteľstvách SR na Ukrajine, pričom k prechodu štátnych hraníc Slovenskej republiky dochádzalo tak, že nestotožnené osoby ako zástupcovia predmetných cestovných kancelárií na Ukrajine, ktorí medzi sebou spolupracovali a zabezpečovali občanov Ukrajiny, ktorí chceli vstúpiť do krajín EU v rámci schengenského priestoru a tam bez povolenia zostať, za províziu získanú od týchto osôb, kontaktovali v jednotlivých prípadoch obvinenú Ing. H. V. a obvineného C. V., ktorí následne kontaktovali obvineného H. Y., konateľa spoločnosti PENZIÓN SV. E., s.r.o., so sídlom R. XXXX/XX, J. -R. R. IČO: 46 271 953, ktorý prevádzkoval ubytovacie služby, v PENZIÓNE SV. E. so sídlom v J. - R. R., R. námestie č. XX, ako aj iné ubytovacie zariadenia na území Slovenskej republiky, a tento za finančnú odmenu potvrdzoval vouchery, že títo cudzinci budú ubytovaní v jeho zariadení, v niektorých prípadoch aj nad rámec ubytovacej kapacity, pričom vedel, že k ubytovaniu cudzincov nedôjde, následne na základe takto potvrdených dokladov, ktoré zástupcovia predmetných cestovných kancelárií samé, alebo cez ďalšie nestotožnené osoby predkladali na Generálnom konzuláte SR v Užhorode na Ukrajine, a to v rozpore s čl. 14 ods.1 písm. b), písm. d) Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 810/2009, čím uvádzali pri overovaní do omylu príslušných pracovníkov konzulárnych úradov v tom smere, že sa jedná o riadnu turistickú cestu týchto osôb do Slovenskej republiky, títo udeľovali cudzincom jednotné - schengenské turistické víza typu C na určité obdobie, na jeden, alebo viacnásobné vstupy na územie Slovenskej republiky, a to tak, že jednotlivé nálepky na ktorých bolo okrem iného aj číslo víza nalepili do ich pasov, a na základe takto udelených víz potom cudzinci boli povinní vstúpiť a vystúpiť na územie Schengenu cez hraničné prechody Ukrajiny a Slovenskej republiky Uľfa a Vyšné Nemecké na základe záväzku cestovnej kancelárie pri podaní žiadosti o akreditáciu na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, pričom cudzinci prekračovali hranice mimo týchto určených hraničných prechodov a v ubytovacom zariadení deklarovanom vo voucheri sa vôbec neubytovali, ale odišli na presne nezistené miesto v SR, alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátili, a celkovo takto umožnili vstup do Schengenského priestoru najmenej pre 11 cudzincov, a to aj napriek tomu, že vedeli, že udelené jednotné víza pre takéto osoby potrebné na prekročenie hraníc boli získané neoprávnene a to na základe predložených nepravdivých údajov potrebných na ich získanie, čo je v rozpore s čl. 21 ods. 3 písm. b, ods. 5) Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 810/2009, pričom H. W. ako recepčná v PENZIÓNE SV. JURAJ so sídlom v Poprade - Spišská Sobota, Sobotské námestie č.29, na základe pokynov H. Y. pomáhala pri páchaní trestnej činnosti tým spôsobom, že zapísala do knihy ubytovaných aj cudzinca, ktorý sa po prekročení hranice v ubytovacom zariadení deklarovanom vo voucheri vôbec neubytoval a takto konali najmenej v týchto prípadoch:

1. dňa 19. 3. 2013 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie GAL-EXPOTOUR žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky pre osobu H. H., nar. XX. 5. XXXX v N., trvale bytom V. oblasť, S., N., CD: U za účelom turistiky v meste Poprad s ubytovaním v Penzióne Sv. Juraj v dobe od 4. 4. 2013 do 8. 4. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz - voucher č. No69/TF/13, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom Ing. H. V., cestovnej kancelárie C. V. - TOTMAKOFF TOURS so sídlom podnikania Spišská Sobota, Sobotské námestie 1782/17, 05801 Poprad, IČO: 46274804, Číslo živnostenského registra č. 740-26958 a H. Y. konateľa spoločnosti PENZIÓN SV. JURAJ, s.r.o., so sídlom Slobody 2728/32, Poprad -Spišská Sobota IČO: 46 271 953, ktorý prevádzkuje ubytovacie služby, v PENZIÓNE SV. JURAJ so sídlom v Poprade - Spišská Sobota, Sobotské námestie č. 29, kde na základe takto predložených dokladov mu bolo konzulom udelené vízum typu C na 1 vstup na štyri dni v období od 5. 4. 2013 do 23. 4. 2013, číslo nálepky SVK000432561, ktoré ho oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak H. H. vstúpil do schengenského priestoru dňa 4. 10. 2013 v čase o 21:19 hod cez hraničný prechod Poľskej republiky s Ukrajinou - Korczowa, pričom v PENZIÓNE SV. JURAJ sa vôbec neubytoval, ale odišiel na presne nezistené miesto v SR alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátil.

2. Dňa 11. 2. 2013 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie PLANETA-EXPRES žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky pre osobu S. F., nar. XX. XX. XXXX v N., trvale bytom F., ul. R. XX/X, KV.XX, N., CD: EP XXXXXX, za účelom turistiky v meste Poprad s ubytovaním v Penzióne Sv. Juraj, Poprad, Sobotské námestie č. 29 v dobe od 21. 2. 2013 do 25. 2. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz- voucher č. No005/TF/13, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode

s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom Ing. H. V., cestovnej kancelárie C. V. - TOTMAKOFF TOURS so sídlom podnikania Spišská Sobota, Sobotské námestie 1782/17, 05801 Poprad, IČO: 46274804, Číslo živnostenského registra č. 740-26958 a H. Y. konateľa spoločnosti PENZIÓN SV. JURAJ, s.r.o., so sídlom Slobody 2728/32, Poprad -Spišská Sobota IČO: 46 271 953, ktorý prevádzkuje ubytovacie služby, v PENZIÓNE SV.JURAJ so sídlom v Poprade - Spišská Sobota, Sobotské námestie č. 29, kde na základe takto predložených dokladov mu bolo konzulom udelené vízum typu C na viacnásobný vstup na 90 dní pobytu od 22. 2. 2013 do 21. 2. 2015, číslo nálepky SVK000397832, ktoré ho oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak S. F. vstúpil do schengenského priestoru až dňa 16. 7. 2013 v čase o 15:20:04 hod cez hraničný prechod Poľskej republiky s Ukrajinou Hrebenne-Rava Ruska, pričom v PENZIÓNE SV. JURAJ sa vôbec neubytoval, ale odišiel na presne nezistené miesto v SR, alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátil, pričom obvinená H. W. ako recepčná v PENZIÓNE Sv. JURAJ na základe pokynov obvineného H. Y. zapísala túto osobu do knihy ubytovaných.

3. Dňa 21. 3. 2013 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie GAL-EXPOTOUR žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky pre osobu Z. C., nar. XX. 3. XXXX v N., trvale bytom M. oblasť, R., N., CD: EK XXXXXX a jej dcéru C. C., nar. XX. 1. XXXX v N., trvale bytom M. oblasť, R., N., zapísanú v cestovnom doklade svojej matky CD: EK XXXXXX za účelom turistiky v meste Poprad s ubytovaním v Penzióne Sv. Juraj v dobe od 4. 4. 2013 do 8.4. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz-voucher č. No70/TF/13, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom Ing. H. V., cestovnej kancelárie Alexej Totmakov - TOTMAKOFF TOURS so sídlom podnikania Spišská Sobota, Sobotské námestie 1782/17, 05801 Poprad, IČO: 46274804, číslo živnostenského registra č. 740-26958 a H. Y. konateľa spoločnosti PENZIÓN SV. JURAJ, s. r. o., so sídlom Slobody 2728/32, Poprad -Spišská Sobota, IČO: 46 271 953, ktorý prevádzkuje ubytovacie služby, v PENZIÓNE SV. JURAJ so sídlom v Poprade - Spišská Sobota, Sobotské námestie č.29, kde na základe takto predložených dokladov im bolo konzulom udelené vízum typu C na 1 vstup na 5 dní pobytu v období od 4. 4. 2013 do 23. 4. 2013, číslo nálepky SVK000432539, ktoré ich oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak Z. C. so svojou dcérou C. C. vstúpila do schengenského priestoru dňa 17. 4. 2013 cez hraničný prechod Poľskej republiky s Ukrajinou - Krakivec , pričom v PENZIÓNE SV. JURAJ sa vôbec neubytovala, ale odišla na presne nezistené miesto v SR, alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu so svojou dcérou nevrátila.

4. Dňa 19. 3. 2013 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie GAL-EXPOTOUR žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky pre osobu A. L., nar. XX. 1. XXXX v N., trvale bytom Z. oblasť, G., V.Y., XX/XX, N., CD: EP XXXXXX, za účelom turistiky v meste Poprad s ubytovaním v Penzióne Sv. Juraj v dobe od 4. 4. 2013 do 8. 4. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz- voucher č. No69/TF/13, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom Ing. H. V., cestovnej kancelárie Alexej Totmakov - TOTMAKOFF TOURS so sídlom podnikania Spišská Sobota, Sobotské námestie 1782/17, 05801 Poprad, IČO: 46274804, číslo živnostenského registra č. 740-26958 a H. Y. konateľa spoločnosti PENZIÓN SV. JURAJ, s. r. o., so sídlom Slobody 2728/32, Poprad -Spišská Sobota IČO: 46 271 953, ktorý prevádzkuje ubytovacie služby, v PENZIÓNE SV.JURAJ so sídlom v Poprade - Spišská Sobota, Sobotské námestie č. 29, kde na základe takto predložených dokladov jej bolo konzulom udelené vízum typu C na 1 vstup na 4 dni pobytu v období od 5. 4. 2013 do 23. 4. 2013, číslo nálepky SVK000432563, ktoré ju oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak A. L. vstúpila do schengenského priestoru dňa 4. 4. 2013 cez hraničný prechod Poľskej republiky s Ukrajinou -Šehini-Medyka, pričom v PENZIÓNE SV. JURAJ sa vôbec neubytovala, ale odišla na presne nezistené miesto v SR, alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátila.

5. Dňa 14. 3. 2013 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie GAL-EXPOTOUR žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky pre osobu Z. H., nar. 1. XX. XXXX v N., trvale bytom H., K. XX/X, N., CD: EP XXXXXX, za účelom turistiky v meste Poprad s ubytovaním v Penzióne Sv. Juraj v dobe od 4. 4. 2013 do 8. 4. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz- voucher č. No61/TF/13, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom

Ing. H. V., cestovnej kancelárie Alexej Totmakov - TOTMAKOFF TOURS so sídlom podnikania Spišská Sobota, Sobotské námestie 1782/17, 05801 Poprad, IČO: 46274804, číslo živnostenského registra č. 740-26958 a H. Y. konateľa spoločnosti PENZIÓN SV. JURAJ, s.r.o., so sídlom Slobody 2728/32, Poprad -Spišská Sobota IČO: 46 271 953, ktorý prevádzkuje ubytovacie služby, v PENZIÓNE SV.JURAJ so sídlom v Poprade - Spišská Sobota, Sobotské námestie č. 29, kde na základe takto predložených dokladov jej bolo konzulom udelené vízum typu C na 1 vstup na 4 dni pobytu v období od 5. 4.2013 do 23. 4. 2013, číslo nálepky SVK000431011, ktoré ju oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak Z. H. vstúpila do schengenského priestoru dňa 5. 4. 2013 cez hraničný prechod Slovenskej republiky s Ukrajinou Čop-Čierna nad Tisou, pričom v PENZIÓNE SV. JURAJ sa vôbec neubytovala, ale odišla na presne nezistené miesto v SR alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátila.

6. Dňa 14. 3. 2013 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie GAL-EXPOTOUR žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky pre osobu A. H., nar. XX. 4. XXXX v N., trvale bytom H., K. XX/XX, N., CD: EP XXXXXX, za účelom turistiky v meste Poprad s ubytovaním v Penzióne Sv. Juraj v dobe od 4. 4. 2013 do 8. 4. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz- voucher č. No61/TF/13, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom Ing. H. V., cestovnej kancelárie Alexej Totmakov - TOTMAKOFF TOURS so sídlom podnikania Spišská Sobota, Sobotské námestie 1782/17, 05801 Poprad, IČO: 46274804, číslo živnostenského registra č. 740-26958 a H. Y. konateľa spoločnosti PENZIÓN SV. JURAJ, s.r.o., so sídlom Slobody 2728/32, Poprad -Spišská Sobota IČO: 46 271 953, ktorý prevádzkuje ubytovacie služby, v PENZIÓNE SV.JURAJ so sídlom v Poprade-Spišská Sobota, Sobotské námestie č. 29, kde na základe takto predložených dokladov jej bolo konzulom udelené vízum typu C na 1 vstup na 4 dni pobytu v období od 5. 4. 2013 do 23. 4. 2013, číslo nálepky SVK000431018, ktoré ju oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak A. H. vstúpila do schengenského priestoru dňa 5. 4. 2013 cez hraničný prechod Slovenskej republiky s Ukrajinou Čop-Čierna nad Tisou, pričom v PENZIÓNE SV. JURAJ sa vôbec neubytovala, ale odišla na presne nezistené miesto v SR, alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátila.

7. Dňa 21. 12. 2012 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie GAL-EXPOTOUR žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky osobu S. H., nar. 7. XX. XXXX v N., trvale bytom V., R. 6-XXX, N., CD: EP XXXXXX, za účelom turistiky v meste Kežmarok s ubytovaním v HOTEL KLUB, ul. MUDr. Alexandra 24, 060 01 Kežmarok v dobe od 2. 1. 2013 do 11. 1. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz-voucher č. No195/TF/12, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom Ing. H. V., cestovnej kancelárie Alexej Totmakov - TOTMAKOFF TOURS so sídlom podnikania Spišská Sobota, Sobotské námestie 1782/17, 05801 Poprad, IČO: 46274804, Číslo živnostenského registra č. 740-26958, kde na základe takto predložených dokladov mu bolo konzulom udelené vízum typu C na 1 vstup na 10 dni pobytu od 2. 1. 2013 do 26. 1. 2013, číslo nálepky SVK000364095, ktoré ho oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak S. H. vstúpila do schengenského priestoru dňa 10. 1. 2013 v čase o 11:05:46 hod cez hraničný prechod Poľskej republiky s Ukrajinou Šehini, pričom do HOTELA KLUB, ul. MUDr. Alexandra 24, 060 01 Kežmarok vôbec nešla, ale odišla na presne nezistené miesto v SR, alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátila.

8. Dňa 4. 4. 2013 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie GAL-EXPOTOUR žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky osobu A. Y., nar. XX. 9. XXXX v N., trvale bytom V. oblasť, H., R. č. 6, N., CD: EP XXXXXX, za účelom turistiky v Tatranskej Lomnici s ubytovaním v Penzióne ENCIAN, Tatranská Lomnica č. 32, 059 60 Vysoké Tatry v dobe od 19. 4. 2013 do 21. 4. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz- voucher č. No81/TF/13, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom Ing. H. V., cestovnej kancelárie Alexej Totmakov - TOTMAKOFF TOURS so sídlom podnikania Spišská Sobota, Sobotské námestie 1782/17, 05801 Poprad, IČO: 46274804, číslo živnostenského registra č. 740-26958, kde na základe takto predložených dokladov mu bolo konzulom udelené vízum typu C na 1 vstup na 3 dni pobytu od 19. 4. 2013 do 6. 5. 2013, číslo nálepky SVK000436344, ktoré ho oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak A. Y. vstúpil do schengenského priestoru dňa 19. 4. 2013 v čase o 02:46:19 hod cez hraničný prechod

Slovenskej republiky s Ukrajinou Čierna nad Tisou - Čop, pričom do Penziónu ENCIAN vôbec nešiel, ale odišiel na presne nezistené miesto v SR, alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátil.

9. Dňa 4. 4. 2013 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie PLANETA-EXPRES žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky pre osobu Z. J., nar. 1. 2. XXXX v N., trvale bytom V. oblasť K., N., CD: EP XXXXXX, za účelom turistiky v meste Košice s ubytovaním v Penzióne Poľovníček s.r.o., Hrnčianska 801/67, Stropkov, v dobe od 19. 4. 2013 do 23. 4. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz - voucher č. No84/TF/13, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom Ing. H. V., cestovnej kancelárie Alexej Totmakov - TOTMAKOFF TOURS so sídlom podnikania Spišská Sobota, Sobotské námestie 1782/17, 05801 Poprad, IČO: 46274804, Číslo živnostenského registra č. 740-26958 a , kde na základe takto predložených dokladov jej bolo konzulom udelené vízum typu C na 1 vstup na 4 dni pobytu od 19. 4. 2013 do 7. 5. 2013, číslo nálepky SVK000436477, ktoré ju oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak Z. J. vstúpila do schengenského priestoru dňa 26. 4. 2013 leteckou linkou z Lvova do Benátok, pričom do Penziónu Poľovníček vôbec nešla a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátila.

10. Dňa 4. 4. 2013 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie GAL-EXPOTOUR žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky pre osobu R. X., nar. XX. 6. XXXX v N., trvale bytom Z. oblasť, R., Z. XX/XX, N., CD: AO XXXXXX, za účelom turistiky v Tatranskej Lomnici s ubytovaním v Penzióne Encián, Tatranská Lomnica 32, 059 60 Vysoké Tatry v dobe od 19. 4. 2013 do 21. 4. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz- voucher č. No81/TF/13, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom Ing. H. V., cestovnej kancelárie Alexej Totmakov - TOTMAKOFF TOURS so sídlom podnikania Spišská Sobota, Sobotské námestie 1782/17, 05801 Poprad, IČO: 46274804, Číslo živnostenského registra č. 740-26958 a kde na základe takto predložených dokladov mu bolo konzulom udelené vízum typu C na 1 vstup na 3 dni pobytu od 19. 4. 2013 do 6. 5. 2013, číslo nálepky SVK000436341, ktoré ho oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, pričom následne dňa 21. 6. 2013 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie LEO TOUR žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky pre tú istú osobu R. X., nar. XX. 6. XXXX v N., trvale bytom Z. oblasť, R., Z. XX/XX, N., CD: AO XXXXXX, za účelom turistiky v Slovenskej republike s ubytovaním v Penzióne ANTARES, Zuberec-Pribitske, 027 32 Zuberec v dobe od 5. 7. 2013 do 9. 7. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz - voucher č. No197/TF/13, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom Ing. H. V., cestovnej kancelárie Alexej Totmakov - TOTMAKOFF TOURS so sídlom podnikania Spišská Sobota, Sobotské námestie 1782/17, 05801 Poprad, IČO: 46274804, Číslo živnostenského registra č. 740-26958 a , kde na základe takto predložených dokladov mu bolo konzulom udelené vízum typu C na 1 vstup na 5 dni pobytu od 5. 7. 2013 do 24. 7. 2013, číslo nálepky SVK000478007, ktoré ho oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak R. X. vstúpil do schengenského priestoru dňa 11. 7. 2013 cez hraničný prechod Poľskej republiky s Ukrajinou Šehini-Medyka, pričom sa v penziónoch deklarovaných v ubytovacích poukazov - voucherov vôbec neubytoval, ale odišiel na presne nezistené miesto v SR, alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátil,

pretože uvedený skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie prokurátor. V neskoršie preložených dôvodoch odvolania uvádza, že Okresný súd Poprad v odôvodnení svojho rozsudku konštatuje, že skutok tak, ako je obžalovaným kladený za vinu v obžalobe, bol preukázaný na hlavnom pojednávaní vykonanými dôkazmi, avšak nebola naplnená subjektívna stránka žalovaných trestných činov, a to úmyselné zavinenie v zmysle § 15 Trestného zákona, pričom uvedený záver odôvodňuje tak, že nebola preukázaná žiadna skutočnosť, ktorá by potvrdzovala, že činnosť cestovnej kancelárie Totmakoff Tour mala iba čisto formálny charakter a v danom prípade sa jednalo iba o fiktívnu činnosť spojenú už vopred s vedomosťou o tom, že jednotliví žiadatelia o víza nemajú záujem o využitie činnosti cestovnej kancelárie a ubytovacích služieb obžalovaného Y.. Tento navyše ani nevedel o akých menovite turistov sa bude jednať v čase, keď potvrdzoval zabezpečenie ubytovania. Až momentom zaslania zoznamu prihlásených hostí, ktorí už mali vydané víza, tento dostal informáciu kto, kedy a v akom počte by mal byť u neho

ubytovaný. Nebolo preukázané, aby obžalovaný Y. potvrdzoval ubytovanie aj nad rámec svojich kapacít, pričom navyše mal k dispozícii aj partnerské ubytovacie zariadenia. Ani vedomosť obžalovaných o tom, že občania Ukrajiny sa do deklarovaných ubytovacích zariadení nedostavia, ešte nepreukazuje vinu obžalovaných, pretože takáto vedomosť obžalovaných by musela byť preukázaná už v čase podávania žiadosti o víza zo strany nezisteného zástupcu zahraničných akreditovaných cestovných kancelárií, pričom vykonané dôkazy toto nepotvrdzujú. Skutočnosť, že obžalovaní Y. a W. zapisovali do knihy hostí aj hostí, ktorí sa nedostavili ešte nezakladá naplnenie zákonných znakov žalovaných trestných činov. Finančný zisk obžalovaných by zodpovedal v danom prípade storno poplatkom. Obžalovaní mali záujem, aby turisti sa k nim dostavili a aj reálne sa zaujímali o to, či sa turisti k nim dostavia. S uvedeným záverom Okresného súdu Poprad o nenaplnení subjektívnej stránky žalovaných trestných činov sa ale strana obžaloby nestotožňuje. Z konkrétnych prepisov hovorov zabezpečených vykonaním odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky je nepochybne preukázaný minimálne nepriamy úmysel obžalovaných vo vzťahu k následku trestného činu v zmysle § 15 písm. b) Trestného zákona, čo v konkrétnom prípade znamená, že všetci obžalovaní vedeli, že svojím konaním môžu spôsobiť daný následok žalovaných trestných činov a s jeho spôsobením boli aj uzročení. Pokiaľ ide o konkrétne prepisy telefonických hovorov obžalovaného H. Y., je potrebné podľa prokurátora uviesť najmä hovor č.300 na č.l. 1114 z ktorého vyplýva, že H. Y. komunikuje s ženou hovoriacou ukrajinským jazykom, pričom jej oznamuje, že jej zabezpečí víza a budú cestovať po Európe. Na č.l. 1122 sa nachádza hovor č. 617, kde komunikuje H. Y. s mužom hovoriacim ukrajinským jazykom v tom smere, že skupina 29 ľudí nepríde, pričom o tomto hovoria ešte pred ich príchodom. Rovnako oznamuje uvedenému mužovi, že zapíše 5 ľudí aj napriek tomu, že nedošli do jeho ubytovacieho zariadenia, pričom zápis vykoná na základe údajov zaslaných mailom. Na č.l. 1129 je hovor č. 1722, z ktorého vyplýva, že H. Y. má problémy ohľadom jeho činnosti aj s políciou a konzulátom SR na Ukrajine, vzhľadom k tomu, že hostia sa k nemu po vydaní víz neprichádzajú ubytovať. Z hovoru č. 1986 na č.l. 1154 potom vyplýva, že H. Y. pri vydávaní voucherov prekračuje ubytovaciu kapacitu svojho zariadenia takmer dvojnásobne. Uvedené priznáva v hovore č. 1993 na č.l. 1158, kde komunikuje s obvinenou Ing. H. V.. Z hovoru č. 2180 a 2194 na č.l. 1166-1171 je potom zrejmé, že pracovníčka konzulátu na Ukrajine mu uvádza, že bolo zistené, že dochádza z jeho strany k zneužívaniu víz, pričom hostia sa u neho neubytovávajú. Z hovoru č. 3069 na č.l. 1188 je dostatočne zrejmé, že jeden z hostí, ktorý sa mal ubytovať v zariadení H. Y. sa nachádza v skutočnosti vo Francúzsku. Uvedené je potvrdzované aj v hovore č. 3102 na č. l. 1190, pričom je zrejmé, že H. Y. vedel o tom, že ubytovanie potvrdzuje aj napriek tomu, že hosť sa do jeho zariadenia nedostaví. Rovnako z hovoru č. 7893 na č.l. 1250 je zrejmé, že H. Y. vôbec nemá vedomosť o tom, kto je jeden z jeho hostí a či sa aj skutočne k nemu dostaví. V nasledujúcom hovore č. 7903 na č.l. 1251 je potom potvrdené, že v uvedenom termíne sa k nemu tento hosť nedostaví. Rovnako k nemu nenastúpili ani ďalší hostia, čo je zrejmé z hovoru č. 8326 na č.l. 1260. Úmysel H. Y. potvrdzovať ubytovanie za účelom vydania víz aj v prípade, ak sa hostia k nemu nedostavia vyplýva najmä z hovoru na č. 8328 na č.l. 1263, kde uvádza, aby cestovka poslala čísla víz aj v prípade, ak sa hostia k nemu nedostavia, ale pôjdu do Francúzska. Rovnako to je zrejmé aj z jeho telekomunikačnej činnosti v hovore č. 12069 a 12071 na č.l. 1351 - 1353 z ktorého vyplýva, že H. Y. potvrdzuje ubytovanie cudzincom, ktorí sa u neho neubytujú. Ďalej je významný najmä hovor č. 770 na č.l. 1616-1619, kde H. Y. komunikuje s doposiaľ nestotožneným mužom, pričom otvorene hovoria o tom, že pri páchaní trestnej činnosti musí všetko vyzeráť tak, že idú reálne robiť turistický ruch. Z tohto hovoru je zrejmá aj subjektívna vedomosť H. Y. o tom, že časť osôb sa nedostaví do jeho penziónu, ale odíde do iných krajín Schengenu, kde sa zamestná. Dohadujú sa aj o spôsobe, akým komunikovať pri vykonávaní kontroly s cudzineckou políciou. V tomto prípade sa jednalo o komunikáciu s Penziónom Antares v Zuberici, čo potvrdil aj obžalovaný Y. na hlavnom pojednávaní. Nevedel sa však vierohodne vyjadriť k uvedenému hovoru a k tomu, čo myslel tým, že všetko má vyzeráť tak, že idú reálne robiť turistický ruch. To, že skutočne došlo k tejto spolupráci a tomu, že hostia sa nedostavili, je preukázané z výsluchu svedkyne H. na hlavnom pojednávaní, ktorá uviedla, že hostia z Ukrajiny sa nedostavili. Z vyššie uvedených hovorov potom priamo vyplýva, že obžalovaný Y. vedome prekračoval kapacitu svojho penziónu pri potvrdzovaní objednávok ako aj zapisoval do knihy ubytovaných aj hostí, ktorí sa nedostavili na ubytovanie. Tým je jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní v tomto smere vyvrátená. Navyiac vo vyšetrovacom spise sa nachádzajú aj ďalšie prepisy hovorov obžalovaného Y., kde komunikuje priamo s osobami na Ukrajine, ktoré zabezpečovali turistov, pričom aj z tejto komunikácie vyplýva, že vedel o tom, za akým účelom osoby z Ukrajiny žiadajú o víza a že ich cieľom je cestovať do iných štátov EÚ. Aj sám obžalovaný v tomto smere na hlavnom pojednávaní uviedol, že pomer tých, ktorí sa dostavili do jeho ubytovacieho zariadenia a tých, ktorí sa nedostavili, mohol byť tak 50:50, resp. niekedy neprišlo 20 percent.

V kontexte vyššie uvedených prepisov hovorov potom nie je podstatné to, či obžalovaní vedeli konkrétne menovite o aké osoby, ktoré sa nedostavia na ubytovanie, sa jedná. V rozsahu, v akom prebiehala vzájomná spolupráca pri zabezpečovaní klientov, to ani reálne nebolo možné očakávať. Z prepisov ITP však je zrejmé, že obžalovaný Y., ale aj Ing. V. komunikovali s osobami na Ukrajine, ktoré zabezpečovali ich klientov, aj o konkrétnych klientoch menovite a to vo vzťahu ku skutočnosti, či a títo sa aj dostavia na územie SR, a najmä obžalovaný Y. sa o toto zaujímal z dôvodu, aby vedel, ako má vykonať zápis do knihy ubytovaných.

Medzi ďalšie prepisy ITP, ktoré preukazujú skutočnosť, že obžalovaný Y. priamo komunikoval aj s ukrajinskou stranou o tom, že turisti neprídu, že vykoná ich zápis do knihy ubytovaných a to aj vrátane klientov CK Totmakoff tour, možno uviesť hovor na č.l. 1380, kde mu osoba z Ukrajiny oznamuje, že konzulát vydal zákaz vydávať víza pre osoby, ktoré majú mať ubytovanie u obžalovaného, kde dôvodom bolo aj prekračovanie ubytovacej kapacity. V hovore č. 1986 na č.l. 1397 obžalovaný Y. komunikuje s osobou z Ukrajiny o tom, že disponuje 22 izbami a je potrebné podávať žiadosti o 20-24 turistov a nie 40-50 naraz, ktorých nemôže oficiálne naraz zobrať. Uvedené rovnako svedčí o tom, že dochádzalo k prekračovaniu ubytovacej kapacity, pričom uvedení hostia sa reálne nedostavovali k ubytovaniu a to s tým, že o tom vopred vedel aj obžalovaný Y.. Z hovoru na č.l. 1447 potom vyplýva, že obžalovaný Y. priamo komunikuje s turistkou z Ukrajiny, ktorá sa má u neho ubytovať, pričom jej uvádza, že nemusí prísť, ale bolo by dobré, aby prekročila aspoň hranicu SR a on ju zapíše, ako keby u neho bola. V skutočnosti uvedená osoba chce cestovať do Izraela z Poľska, kde ju má odviešť samotný obžalovaný. Z hovoru na č.l. 1465 potom vyplýva podobná komunikácia medzi obžalovaným a sprostredkovateľom na Ukrajine, kde sa dohadujú akým spôsobom a kedy zapíšu hosťa z Ukrajiny, ktorý v skutočnosti odišiel do Litvy. Uvedené svedčí o úzkej koordinácii pri páchaní trestnej činnosti a rovnako aj o úmysle spáchať dané trestné činy. S poukazom na hore uvedené teda nemožno mať podľa názoru prokuratúry pochybnosti v prípade obžalovaného Y., ale aj ostatných obžalovaných, minimálne o nepriamom úmysle spáchať dané trestné činy. Argumentácia Okresného súdu Poprad o nenaplnení subjektívnej stránky trestného činu obžalovaným Y. nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, ak bolo preukázané, že obžalovaný dlhodobo pokračoval v spolupráci s ostatnými obžalovanými a aj priamo so zástupcami cestovných kancelárií na Ukrajine a to napriek tomu, že vedel o tom, že víza sú zabezpečované aj pre osoby, ktoré sa nedostavia do jeho ubytovacieho zariadenia, ktoré ani kapacitne nepostačovalo pre daný rozsah žiadateľov o víza a súčasne obžalovaný zapisoval do knihy ubytovaných aj hostí, ktorí sa nedostavili, tento postup koordinoval s ostatnými obžalovanými a uvádzal do omylu štátne orgány kontroly ako aj konzulát. Motívom pre danú trestnú činnosť, ktorá rovnako preukazuje aj úmysel ju spáchať, je potom jednoznačne finančný zisk bez vynaloženia akýchkoľvek nákladov zo strany ubytovacieho zariadenia.

Pokiaľ ide o obvinenú Ing. V., z prepisu hovoru č. 419 na č.l. 989 vyplýva, že Ing. V. komunikuje s H. Y. ohľadom platieb, ktoré mu poskytujú za vydané vouchery. Rovnako komunikujú aj v hovore č. 1171 na č.l. 1004, pričom riešia aj problémy, ktoré nastali na strane konzulátu na Ukrajine. Ďalej komunikujú aj v hovore č. 1395 na č.l. 1012 a to ohľadom riešenia situácie na konzuláte a problémoch pri vydávaní víz. Y. oznamuje V., že hostia musia aspoň prekročiť hranicu a prísť k nemu na kávu. Uvádza, že do knihy ubytovaných ich zapíše aj v prípade, keď pristanú v Bratislave, len mu musia povedať, kedy pristáli. Je teda zrejmé, že takto navzájom koordinujú postup pri páchaní uvedenej trestnej činnosti. O ich spolupráci v uvedenom smere svedčí aj hovor č. 2590 na č.l. 1026. Z hovoru č. 732 na č.l. 1571 je dostatočne zrejmý zisťný úmysel obvinených v období, kedy boli vydávané multi víza pre ukrajinských turistov na Slovensko.

Okrem H. Y. Ing. V. v uvedenom smere oslovila aj ďalších ubytovateľov, čo vyplýva z hovoru č. 974 na č.l. 1001 a č. 2745 na č.l. 1038 z ktorých je zrejmé, že ani do týchto zariadení sa hostia nedostavujú a aj napriek tomu je cena za ubytovanie fakturovaná. S ďalším ubytovateľom komunikuje v hovore č. 2286 na č.l. 1014, pričom je zrejmé, že ani v tomto prípade sa hostia neubytovali, pričom navzájom koordinujú postup ohľadne hlásenia pre účely cudzineckej polície.

Obvinená H. W. komunikuje s obvineným Y. v hovore č. 752 na č.l. 1517, kde je zrejmé, že obvinený Y. jej uvádza, aby zapísala do knihy ubytovaných aj hostí, ktorí sa k ubytovaniu nedostavili, s čím obvinená súhlasí a uvádza, že k osobám turistov boli zaslané aj vouchre. V hovore č. 4403-4406 na č.l. 1524-1526 informuje obvineného Y. o kontrole vykonávanej cudzineckou políciou. H. Y. súčasne pri páchaní trestnej činnosti aj uvádzal do omylu jednotlivé štátne orgány SR, ktoré preverovali, či dôjde alebo došlo k ubytovaniu osôb v jeho prevádzke, pričom svoje vyjadrenia koordinoval takto s jeho zamestnankyňou H. W. čo je zrejmé z hovorov č. 2723, 2738, 2770 na č.l. 1629, 1632, 1638.

Okresný súd Poprad teda aj napriek tomu, že uviedol hore vedené prepisy ITP v odôvodnení svojho rozsudku, ich obsah nevzal do úvahy pri hodnotení dôkazov jednotlivo ako aj vo vzájomnej súvislosti

a z tohto dôvodu sa nemožno stotožniť s jeho rozhodnutím. Záver o úmyselnej forme zavinenia pritom z uvedených dôkazov vyplýva. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby súd II. stupňa z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/ Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K takto podanému odvolaniu prokurátora sa vyjadrila prostredníctvom svojho obhajcu obž. Ing. H. V., ktorá má za to, že napadnutý rozsudok je zákonný a správny. Súd sa dôsledne vysporiadal s vykonanými dôkazmi na hlavnom pojednávaní a nezistil také skutočnosti, ktoré by svedčili o jej úmysle získať finančné výhody, či už pre seba alebo pre iného organizovaním nedovoleného prekročenia štátnych hraníc občanmi Ukrajiny a žeby sa podieľala na vydaní verejnej listiny - víz Slovenskej republiky. Ona, spolu s nebohým manželom C. V. riadne vykonávali činnosť cestovnej kancelárie TOTMAKOFF TOUR. V žiadnom prípade nemôže zodpovedať za činnosť iných osôb v súvislosti so získaním víz vydaných Slovenskou republikou na Generálnom konzuláte v Užhorode. Na základe vyššie uvedeného navrhol odvolanie krajského prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

K odvolacím dôvodom obžaloby sa vyjadril aj obhajca obž. H. Y., podľa ktorého okresný súd v odôvodnení rozsudku zrozumiteľne, presvedčivo a so znalosťou veci vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a prečo dospel k oslobodzujúcemu výroku. Odôvodnenie rozsudku teda učinil súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 Tr. poriadku. Podstatou odvolacích námietok prokurátora je jeho iné hodnotenie vykonaných dôkazov oproti hodnoteniu, ktoré vykonal prvostupňový súd. Odvolateľ v písomne podanom odvolaní poukázal na vlastné hodnotenie dôkazov, na vlastné predstavy záverov, ktoré by mali z týchto dôkazov vyplynúť a ktoré podľa neho poskytujú dostatočný podklad pre uznanie viny obžalovaného. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že prvostupňový súd v predloženej veci vykonal dokazovanie v rozsahu v akom mal a v akom bolo potrebné. Vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Prokurátor v písomných dôvodoch svojho odvolania poukázal na konkrétne prepisy hovorov zabezpečených vykonaním odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky s tým, že sa ku každému z ním uvádzaným prepisom vyjadril a vyslovil vlastné hodnotenie skutočností tam zaznamenaných. V tomto kontexte strana obhajoby poukázala, že obž. H. Y. bol monitorovaný prostriedkami ITP viac ako 18 mesiacov. Za toto obdobie bolo zaznamenaných niekoľko tisíc telefonických rozhovorov obžalovaného. Už v prípravnom konaní sa obž. H. Y. vyjadril ku všetkým prepisom hovorov, ktoré vyšetrovateľ vyhodnotil ako dôkazy relevantné v trestnom stíhaní, pričom obžalovaný súčasne navrhol, aby k týmto záznamom boli brané do úvahy aj ďalšie telefonické hovory, ktoré logicky a vecne predchádzali, resp. nadväzovali na uvedené hovory a ktorými by boli uvedené dôkazy objektívne vysvetlené. Aj z tohto dôvodu nemožno teda považovať konkrétne prepisy obž. H. Y. za dôkazy, z ktorých by jednoznačne a nepochybniteľne vyplývalo naplnenie subjektívnej stránky obžalovaným vo vzťahu k žalovaným trestným činom. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie aj e-mailovej komunikácie, sms komunikácie obž. H. Y. a to z jeho mobilného telefónu a telefónu, ktorý vecne aj časovo nadväzovali na uvedené hovory. Z týchto vykonaných dôkazov sa nepotvrdilo to, čo uvádza vo svojom odvolaní prokurátor vo vzťahu k naplneniu subjektívnej stránky pri žalovaných skutkoch týkajúcich sa obž. M. Y.. Osobitne sa vyjadruje ku komunikácii obž. Y. s obž. W. v hovore č. 752 na čl. 1517, resp. ďalších hovorov, z ktorých je zrejmé, že je tu práve opačná situácia, t.j. či došlo k zápisu ubytovaných hostí do knihy ubytovaných hostí, keďže títo prišli v neskorých nočných hodinách. Obhajoba sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že v prípade trestnej činnosti, ktorá je obžalovanému kladená za vinu ide o trestnú činnosť, pri ktorej je potrebné mať jednoznačne preukázaný úmysel v zmysle § 15 Trestného zákona. V danom prípade z vykonaných dôkazov nebola preukázaná žiadna skutočnosť, žeby obž. Y. mal mať vedomosť o menovite akých konkrétnych turistov sa bude jednať v čase, keď potvrdzoval zabezpečenie ubytovania v jeho ubytovacom zariadení. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že až momentom zaslania fotokópie zoznamu prihlásených hostí, ktorí v tom čase už mali vydané víza (vrátane multivíz) obž. Y. dostal informáciu kto, kedy a v akom počte by mal byť v jeho ubytovacom zariadení ubytovaný. Takisto nebolo spochybnené ako účelové vyjadrenie obž. Y., ktorý sa vyjadril, že v uvedenom období disponoval ubytovacími miestami v partnerských ubytovaných zariadeniach nachádzajúcich sa v tesnej blízkosti jeho penziónu a to vo vzťahu, že mu bolo kladené za vinu, že rozsah jeho ubytovacieho zariadenia kapacitne nepostačoval v niektorých prípadoch pre ubytovaných hostí. V tejto súvislosti sa všetci obžalovaní vyjadrili, že ukrajinskí turisti zvykli prichádzať aj v iných termínoch ako bola ich pôvodná požiadavka a na základe toho si mohol obž. Y. regulovať počty ubytovaných hostí vo vlastnom ubytovacom zariadení. Keďže jedným z

dôkazov boli aj knihy ubytovaných hostí s konkrétnymi ubytovanými hosťami v konkrétnych obdobiach vníma obhajoba vyššie vyjadrenie prokurátora ako neurčité, nepreskúmateľné. Obhajoba sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že v prípade trestnej činnosti, ktorá je obžalovanému kladená za vinu, ide o trestnú činnosť, pri ktorej je potrebné mať jednoznačne preukázaný úmysel v zmysle § 15 Trestného zákona. Podľa ich názoru sa prokurátor pritom nevysporiadal s výpoveďami svedkov Z. Y. zo dňa 3.5.2017 prevádzkovateľa penziónu Poľovníček v Stropkove, ako aj svedkyne E. F. z toho istého dňa prevádzkovateľa hotela Jazero Vinné, v prípade ktorých sa jednalo o totožné konanie v rámci ich ubytovacích služieb vo vzťahu k ukrajinským turistom v uvedenom období v rámci spolupráce s CK Alexej Totmakov - TOTMAKOFF TOURS. Navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť ako nedôvodné.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, prihliadnuc aj na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Úvodom je potrebné konštatovať, že prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní vykonal celé do úvahy prichádzajúce dokazovanie týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe okresného prokurátora a to aj v intencióch predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia krajského súdu (viď sp. zn. 6To/7/2019 zo dňa 20.06.2019). Vo vzťahu k tomuto skutku boli vykonané dôkazy v celom rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Zabezpečené dôkazy boli okresným súdom vyhodnotené v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku sú odrazom výsledkov dokazovania, s ktorými sa krajský súd stotožnil a tieto považuje za správne. Rozsudok okresného súdu obsahuje odôvodnenie, v ktorom je vyložené, ktoré skutočnosti boli vzaté za dokázané a o ktoré dôkazy sa prvostupňový súd opieral a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. S týmto odôvodnením sa stotožnil aj odvolací súd a v celom rozsahu naň odkazuje.

Prvostupňový súd svoj záver o oslobodení obžalovaných spod obžaloby ustálil predovšetkým na tom, že v prípade trestnej činnosti, ktorá bola obžalovaným kladená za vinu, ide o trestnú činnosť, pri ktorej je potrebné mať jednoznačne preukázaný úmysel v zmysle § 15 Trestného zákona. Vykonaným dokazovaním však neboli potvrdené žiadne také skutočnosti, ktoré by jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb svedčili o tom, že obžalovaní spoločným konaním v úmysle získať pre seba a iného finančnú výhodu organizovali nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky a prechod cez jej územie pre osoby ukrajinskej štátnej príslušnosti a zároveň svojím konaním dosiahli vydanie pravej verejnej listiny - víza, udelené Slovenskou republikou ako štátu Európskej únie a schengenského priestoru na základe aj nepravdivých podkladov. Je nepochybné, že tak obžalovaná V., ako aj obžalovaný Y., na území Slovenskej republiky boli podnikateľskými subjektmi oprávnenými na podnikanie v oblasti cestovného ruchu (v prípade obžalovanej V. išlo o zodpovedného zástupcu cestovnej kancelárie), resp. v oblasti poskytovania ubytovacích služieb. Je nepochybné, že obžalovaní tak ako akýkoľvek podnikateľský subjekt sa snažili vykonávať svoje podnikanie spôsobom, na základe ktorého by dosiahli zisk. V danom prípade išlo teda o legálne podnikateľské subjekty oprávnené pôsobiť v rámci cestovného ruchu aj v spojení s poskytovaním služieb občanom iných krajín vrátane Ukrajiny. Z vykonaných dôkazov vyplynulo, že obžalovaní v rámci svojho podnikania vzájomne spolupracovali, keď na základe požiadavky cestovnej kancelárie TOTMAKOFF TOUR zastúpenej či už samotným podnikateľom C. V., resp. zodpovedným zástupcom - obžalovanou H. V., obžalovaný H. Y. potvrdzoval možnosť poskytovania ubytovania v ubytovacom zariadení, ktoré prevádzkoval v konkrétnom období pre jednotlivé osoby z Ukrajiny. V rámci tohto podnikania cestovná kancelária TOTMAKOFF TOUR mala uzavreté zmluvy o spolupráci so zahraničnými cestovnými kancelármi pôsobiacimi na Ukrajine, ktoré cestovné kancelárie zároveň boli akreditované na zastupiteľskom úrade Slovenskej republiky a ktoré boli oprávnené po splnení podmienok a predložení požadovaných podkladov, jedným z ktorých bolo aj potvrdenie ubytovania na území Slovenskej republiky - voucheru, ktorý vydávala cestovná kancelária TOTMAKOFF TOUR a nie obžalovaný Y. (vo vzťahu k jednotlivým skutkom, ktoré sú predmetom obžaloby), predkladať žiadosti o víza pre jednotlivých žiadateľov, občanov Ukrajiny, tak ako sú označení obžalobou, ktoré víza pre jednotlivých žiadateľov napokon boli aj vydané. V danom prípade z vykonaných dôkazov nebola preukázaná žiadna skutočnosť, ktorá by potvrdzovala, že činnosť cestovnej kancelárie mala iba čisto formálny charakter a v danom prípade šlo iba o fiktívnu činnosť spojenú už s vopred danou vedomosťou o tom, že jednotliví žiadatelia o víza nemajú záujem o využitie činnosti cestovnej kancelárie

TOTMAKOFF TOUR, ale ani o využitie ubytovacích služieb v ubytovacom zariadení obžalovaného Y., ktorý navyše ani nevedel, o akých menovite konkrétnych turistov sa bude jednať v čase, keď potvrdzoval zabezpečenie ubytovania v jeho ubytovacom zariadení. Až momentom zaslania fotokópie zoznamu prihlásených hostí, ktorí v tom čase mali už vydané víza vrátane tzv. multivíz, obžalovaný dostal informáciu, kto, kedy a v akom počte by mal byť v jeho ubytovacom zariadení ubytovaný. Rovnako vo vzťahu k obž. Y. nebolo preukázané, aby tento v súvislosti s konkrétnymi skutkami, pre ktoré je voči nemu vedené trestné stíhanie, potvrdzoval zabezpečenie ubytovania vo svojom ubytovacom zariadení nad rámec prevádzkovej kapacity, pričom navyše pre prípad, ak by sa aj v konkrétnych termínoch dostavilo viac ubytovaných hostí, obžalovaný podľa vlastného vyjadrenia disponoval ubytovacími miestami v partnerských ubytovacích zariadeniach, nachádzajúcich sa v tesnej blízkosti jeho penziónu. Je pravdou, že v danom prípade došlo k zneužitiu vydaných víz Slovenskou republikou pre jednotlivých občanov Ukrajiny na iný účel než bol sledovaný účel zjednodušením vízovej politiky Slovenskej republiky za účelom turistiky. Ani vedomosť o tom, že jednotliví občania Ukrajiny, ktorým boli vydané víza za účelom turistického ruchu na území Slovenskej republiky, sa do deklarovanych ubytovacích zariadení vrátane ubytovacieho zariadenia obžalovaného Y. nedostavia, ešte nepreukazuje vinu obžalovaných, pretože takáto vedomosť na strane obžalovaných by musela byť preukázaná už v čase podávania žiadosti o víza zo strany nezisteného zástupcu zahraničných akreditovaných cestovných kancelárií, pričom vykonané dôkazy tieto skutočnosti nepotvrdzujú. Z vykonaných dôkazov iba vyplývajú tie skutočnosti, že obžalovaní v niektorých prípadoch dostávali informácie o tom, že jednotliví občania Ukrajiny sa do deklarovanych ubytovacích zariadení nedostavia, čo však už reálne v procese po vydaní víz ovplyvniť nemohli. Je pravdou, že obžalovaní po získaní informácie, že jednotliví občania Ukrajiny sa do ubytovacích zariadení nedostavia, nepostupovali v súlade s právnym poriadkom SR, keď tieto skutočnosti neoznámovali orgánom hraničnej a cudzineckej polície, resp. obžalovaný Y. a po jeho pokyne aj obžalovaná W. deklarovali v knihe ubytovacích hostí občanov Ukrajiny aj napriek tomu, že fyzicky ubytovaní neboli, no takéto konanie nezakladá naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty trestných činov, pre ktoré bola na nich podaná obžaloba, ale takéto konanie by mohlo zakladať iba menej závažné protiprávne konanie, ktoré by mohlo byť posudzované ako priestupok. Vo vzťahu k získaným finančným odmenám, ktorých rozsah nebol obžalobou nejako bližšie špecifikovaný, ale ktoré mali byť získané v súvislosti s deklarovanými službami v oblasti turistického ruchu, je potrebné doplniť, že tieto by zodpovedali prípadnej úhrade storno poplatkov, ktoré v tejto oblasti podnikania tak v minulosti, ale aj v súčasnosti sú bežné. Tak ako bolo vyššie konštatované, vo veci nebola preukázaná subjektívna stránka na strane páchatelov čo vo vzťahu k spáchaniu trestnej činnosti, ktorá im je kladená za vinu, ktorá by bola daná v prípade vopred preukázanej vedomosti obžalovaných o tom, že k reálnemu využitiu ich poskytovaných služieb nedôjde a že ich deklarovanie je iba prostriedkom pre vydanie a následné zneužitie víz pre jednotlivých žiadateľov na iný účel, za čo potom obžalovaní mali získať finančné výhody z titulu fakturovaných a uhrádzaných služieb, keď žiaden dôkaz takúto vedomosť jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb nepotvrzuje. Aj zo samotného správania obžalovaných tak, ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania, je potrebné konštatovať, že títo sa zaujímali o to, či turisti sa dostavia na ubytovanie resp. prejavovali záujem o to, aby títo aj reálne prišli. Takisto je potrebné doplniť, že v prípade podnikateľskej činnosti obžalovaných sa nejednalo v danom období iba o prípady, že osoby, ktorým boli vydané turistické víza nevyužili ich služby, ale v prevažnej miere či už služby cestovnej kancelárie alebo ubytovacie služby boli aj reálne vrátane osôb občanov Ukrajiny využívané.

Poukazujúc na hore uvedené skutočnosti a ich hodnotenie odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so záverom okresného súdu, že výsledky dokazovania jednoznačne nepreukázali konanie obžalovaných tak, ako im to kládla obžaloba za vinu. Krajský súd považoval rozhodnutie prvostupňového súdu o oslobodení obžalovaných spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku za zákonné a správne.

Ani krajský súd po vykonaní všetkých do úvahy prichádzajúcich možných dôkazov a na základe výsledkov vykonaného dokazovania nemôže spoľahlivo (teda bez rozumných a dôvodných pochybností) uzavrieť, že skutok, tak ako je uvedený v obžalobe, je trestným činom. Zásada prezumpcie nevinu vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností je ich potrebné vykladať v prospech obžalovaného a nie naopak. Nie je totiž povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, že predstavuje skutočnú hrozbu pre spoločnosť a že práve obžalovaný je osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností je ich potrebné vykladať v prospech obžalovaného a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci

výrok. Odvolací súd je preto toho názoru, že bolo na mieste aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného).

Krajský súd podotýka, že oslobodzujúci rozsudok nie je rozhodnutím o nevine obžalovaného. Pre odsúdenie musí byť jednoznačne preukázané, že sa skutok stal, že je trestným činom a že ho spáchal práve obžalovaný, ktorý je zaň trestne zodpovedný. Naproti tomu pre oslobodenie obžalovaného nie je potrebné mať preukázané, že nespáchal žalovaný skutok, ale stačí, ak nie je preukázané, že taký čin spáchal práve on. Podľa odvolacieho súdu orgány činné v trestnom konaní (polícia, prokuratúra) nepredložili dostatok dôkazov, ktoré by súdu umožňovali jednoznačne konštatovať, že skutok uvedený v obžalobe je trestným činom.

K jednotlivým odvolacím námietkam prokurátora krajský súd poukazuje na vyššie rozvedené právne úvahy okresného súdu, s ktorými sa stotožnil pri preskúmaní jednotlivých výrokov napadnutého rozsudku. Pokiaľ ide o samotné hodnotenie dôkazov, odvolací súd na základe preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a na základe štúdia predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie. Žiadnym z vykonaných dôkazov nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, aby obžalovaní konali takým spôsobom, ako im to kládla obžaloba za vinu. Podstatou podaného odvolania je totiž snaha prokurátora dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky strany obžaloby dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobili prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bolo vo veci aj zákonne rozhodnuté.

V predmetnej veci orgány činné v trestnom konaní nepostupovali v súlade so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu veci podľa § 2 ods. 10 Tr. por. <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='%207.11.2017'>, keď nezabezpečili relevantné a procesne spôsobilé dôkazné prostriedky, ktoré by preukazovali naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. totiž vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie iba o pravdepodobnosť. Za zistenie skutočného stavu veci preto nemožno považovať iba zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, hoci výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť urobiť záver, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo opačného záveru. Nie je ani dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku skutočnosť, že prokurátor na základe svojho presvedčenia poukazuje na možnosť hodnotenia tých istých dôkazov s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. Aj keby prichádzali do úvahy dva či viac výkladov na základe vykonaných dôkazov, nie je možné urobiť záver, ktorý najviac zaťažuje obžalovaného, a to práve s ohľadom na princíp prezumpcie nevinoty, ktorý vyžaduje, aby to bol štát, ktorý nesie konkrétne dôkazné bremeno a tam, kde sú akékoľvek pochybnosti, musia byť vyložené v prospech obžalovaného. V uvedenom smere je nutné uviesť, že výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania a tento je trestným činom. Pokiaľ neexistuje ucelená reťaz dôkazov, tak priamych ako aj nepriamych pre vyslovenie bezpečného záveru, že skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania je trestným činom a ak zostanú po vyčerpaní všetkých dôkazných prostriedkov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, je nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby pri rešpektovaní zásady in dubio pro reo.

K vyššie zmieňovaným odposluchom prokurátorom, odvolací súd poukazuje na to, že síce z nich vyplýva určitý stupeň podozrenia o páchaní stíhanej trestnej činnosti obžalovanými, ale pri detailnejšom skúmaní obsahu týchto hovorov je možné dospieť aj k iným záverom. Čo sa týka hovoru na čl. 1114 zo dňa 14.05.2013, z ktorého má podľa prokurátora vyplývať, že H. Y. komunikuje so ženou hovoriacou ukrajinským jazykom, pričom jej oznamuje, že jej zabezpečí víza a budú cestovať po Európe, krajský súd uvádza, že obžalovaný tam komunikuje s 2 ženami z Ukrajiny, ktorým hovorí, že im dá normálne urobiť víza, teda z obsahu hovoru nevyplýva, aby mal pritom konať nejako nezákonne, protiprávne alebo uvádzať slovenský zastupiteľský úrad do omylu pri ich získavaní fingovaním alebo predstieraním akýchkoľvek rozhodných skutočností. K rozhovoru obž. Y. zo dňa 18.05.2013 o 09.35 medzi ním a osobou z Ukrajiny môžu vyplývať skutočnosti týkajúce sa, že nemajú dôjsť nejakej osoby, že oni určite neprídu, ale nejedná sa o 29 osôb ako tvrdí prokurátor, ale o dátum 29. máj, kedy ďalej z rozhovoru tiež vyplýva, že by malo prísť sedem ľudí a že tiež mu táto osoba poslala kópie skupiny 5 alebo 6 ľudí, ktorá mala tiež prísť, ale neprišli a obžalovaný ich zapíše. Orgány činné v trestnom konaní ale nepredložili z

knihy ubytovaných hostí žiaden dôkaz o tom, že sa tak aj skutočne stalo, teda že obžalovaný osoby, ktoré sa k nemu údajne nemali dostaviť, aj reálne do takejto evidencie zapísal. To je preukázané len pri skutku pod bodom 2. U iných skutkoch takýto dôkaz absentuje, pritom ani táto samotná činnosť, teda zapísanie konkrétnych osôb, ktoré u neho neboli ubytované, nie je v žiadnom z čiastkových útokov obžalovanému kladená za vinu. Z výsluchu svedkyne V. O., ktorá v rozhodnom čase pracovala ako konzul SR na zastupiteľskom úrade v Kyjeve pritom vyplýva, že pokiaľ boli vydané multivíza napr. na 2 roky, tak osoba, ktorá mala zaplatený pobyt v SR, v konkrétnom týždni mohla do schengenského priestoru vstúpiť kedykoľvek v uvedenom období dvoch rokov, ale pokiaľ konkrétna osoba neprišla v požadovanom čase a nedostavila sa na konkrétne ubytovanie, bolo povinnosťou akreditovanej cestovnej kancelárie tieto skutočnosti oznámiť zastupiteľskému úradu. Nešlo o povinnosť ubytovateľa- teda obž. Y.. Ohľadne zákazu vydávania víz pre ubytovanie v penzióne sv. Juraja patriaceho obžalovanému Y. v určitom období, k tomu je potrebné uviesť, že vo vzťahu k tomu existuje bohatá telefonická komunikácia s viacerými osobami (obž. V., sv. O. čl. 1166, 1169, sv. A., sv. V. a pod.), z ktorej vyplýva, že sa obžalovaný snaží dopátrať, prečo bol zaradený na tzv. „čiernu listinu“ a dokonca vycestoval aj na Ukrajinu do Kyjeva za účelom riešenia vzniknutého problému, ktorý sa mu napokon podarilo úspešne vyriešiť s tým, že už nemal poskytovať sám individuálne vouchre, ale malo to byť realizované cez akreditovanú cestovnú kanceláriu. Ohľadne prekračovania ubytovacej kapacity obžalovaným v jeho penzióne je nutné dodať, že zo zaznamenaných telefonických hovorov vyplýva, že tento mal možnosť ubytovať turistov aj v iných zariadeniach, napr. hotel Átrium (k tomu čl. 1571), ak by on sám nemal dostatok lôžok, pričom zo strany prokuratúry nebol ani v jednom žalovanom prípade preukázané, aby obžalovaný mal zakontrahovaných viacej ubytovacích voucherov ako je kapacita jeho penziónu. K odposluchu uvedenom na čl. 1447 je potrebné v prvom rade uviesť, že tento je zo dňa 31.10.2013 a nie je predmetom obžalobného návrhu, a aj keď obž. Y. uvádza žene z Ukrajiny, že ju zapíše, že uňho normálne bola, že ju musí zapísať do knihy a samozrejme, že keď ostane jednu noc, tak to by bolo super, alebo dve. Pretože vtedy napíše, že tam bola. Tak on to plánuje. Či naozaj aj k tomu došlo, teda že táto osoba prekročila štátnu hranicu a u obžalovaného sa následne neubytovala a tento ju aj napriek tomu do knihy hostí zapísal, nebolo predmetom dokazovania a ani samotnej obžaloby a teda zostalo to len v rovine dohadov a domnienok na strane OČTK. Taktiež hovor na čl. 1465 je zo dňa 21.11.2013 sa má týkať nejakej osoby G., ktorý takisto nie je predmetom obžaloby, a nebolo k tomu vykonané žiadne bližšie dokazovanie. Súčasne namietaný hovor na čl. 1188 ohľadne nejakej osoby vo Francúzku, ktorá sa tam mala o tom pochváliť, čo sa týka získania víz, nie je táto osoba identifikovaná ani vypočutá, pričom v záznamoch o telekomunikačnej prevádzke sa nachádza rozhovor medzi obž. Y. a osobou z Arménska -H. zo dňa 04.12.2013 na čl. 1351, ktorý žije vo Francúzsku, „normálne, po tichu“, kedy sa tieto osoby bavili o tom, aby za ním obžalovaný došiel, lebo mu je H. dlhý, pretože pred dvoma rokmi býval (teda mimo žalovaného obdobia 11.02.- 21.03.2013, kedy dochádzalo na konzuláte k podávaniu žiadosti o víza) u neho v penzióne a vo Francúzsku sa postará o neho, ako sa patrí. Zároveň je potrebné konštatovať, že ďalšie prokuratúrou predkladané odposluchy sú mimo obdobia uvádzaného v obžalobe a ani sa svojím obsahom týchto skutkov nedotýkajú, napr. čl. 1190- zo dňa 23.06.2013, čl. 1250 -1 zo dňa 03.09.2013, čl. 1206 z 10.09.2013, čl. 1353 z 04.12.2013 a podobne.

Obdobná situácia nastala aj u obž. Ing. H. V. vo vzťahu k zaznamenatej komunikácii. Čo sa týka rozhovoru ohľadne platieb za vydané vouchery na čl. 989 či 1004 medzi obžalovanou a obž. Y., tu možno potvrdiť, že sa tieto osoby bavili o úhrade faktúr za ubytovanie, ale z ďalšieho obsahu vôbec nevyplýva, že by sa aktéri hovoru bavili o tom, že malo ísť o platbu za fingované vouchery, na podklade ktorých získali ukrajinskí štátni občania víza oprávňujúce ich vstup do schengenského priestoru. Nebolo preukázané, aby nešlo o bežnú obchodnú komunikáciu medzi dvoma podnikateľskými subjektami. Z hovorov na čl. 1004 a čl. 1012 pritom vyplývajú skutočnosti tvrdené obž. Y. o tom, že sa snažil dopátrať prečo neboli vydávané víza zo strany slovenského konzulátu na Ukrajinu na základe jeho ubytovacích voucherov a že bol v tejto veci aj v Kyjeve a stretol sa tam s konzulkou O., ktorá mu povedala, že čo má robiť a že bude písať o všetkých, čo k nemu neprídu. A aj keď sa hypoteticky bavili o tom, že ak pristanú ľudia v Bratislave, že mu to musia povedať a on ich zapíše do knihy, tak takýto a ani obdobný skutok nie je predmetom obžaloby a teda nie vôbec zrejme a ani preukázané, či k takémuto niečomu vôbec došlo. Ohľadne komunikácie medzi obžalovanou s ďalšími ubytovateľmi (sv. Y., pracovníkmi, či majiteľmi hotela Jazero, penziónu Prameň, Poľovníček a pod.) v tejto sa riešia situácie, keď aj napriek zaplateným pobytom sa turisti nedostavili, čo mali predmetné zariadenia brať ako storno poplatok, pričom nejde o žiaden výnimočný prípad a aj v súčasnosti ide o zvyčajnú prax ubytovacích zariadení, keď sa hostia nedostavia.

K hovoru obž. H. W. a ob. Y. na čl. 1517 odvolací súd uvádza, že z jeho obsahu vyplýva, že obžalovaná W. oznamuje obž. Y. dňa 31.05.2013 o 11.15 hodine, že včera neprišiel nikto sa ubytovať od V. a že tam bolo XX ľudí a najprv, že ich napíšu, do kedy tam majú byť a že majú aj vouchre, ale v vzápätí nato obž. Y. hovorí obžalovanej W. - nebudeme, nebudeme ich písať, písať ich zatiaľ nebudeme, na čo W. odpovedá- do knihy nie, dobre. Následne sa bavia o tom, že nejde internet a že sa prišla v ten deň ubytovať jedna osoba od V., ktorá ma voucher a že túto obž. W. zapíše. Ohľadne sms na čl. 1524 - 6, obžalovaná Weberová len oznamuje obž. Y. dňa 30.07.2013 o 11.58 hod., aby radšej prišiel, lebo je v penzióne cudzinecká polícia, že sú dosť vážny, v kuse niečo počítajú a aj stevo bol v PO a v pohode malú pokutu dostal..fakt, čo možno vnímať ako bežné plnenie si pracovných povinností obžalovanou, ktorá oznamuje majiteľovi dôležité veci súvisiace s prevádzkou zariadenia. Vo vzťahu ku prokurátorom uvádzaných hovorov na čl. 1629, 1632 a sms na čl. 1638, tieto sú zo dňa 23.04.2013 od cca 09.46 hod. do 11.35 hod. a týkajú sa údajného dopisovania osôb do knihy hostí, avšak vo vzťahu k podanej obžalobe nie je zrejmé ohľadom akých hostí a ktorého skutku sa to ma týkať a aj v prípade preukázania takéhoto konania zo strany obžalovaných Y. a W., nie je zrejmé, či nejde len o priestupkové zavinenie-riadne nevedenie príslušnej evidencie v knihe hostí.

Taktiež nie je možné stíhať obžalovaných za to, že v tomto období dochádzalo zo strany niektorých ukrajinských štátnych príslušníkov k zneužívaniu vízovej politiky Slovenskej republiky. Obžaloba jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepreukázala, aby sa obžalovaní či už priamo alebo nepriamo podieľali na obchádzaní záväzných pravidiel vstupu do schengenského priestoru cudzími štátnymi príslušníkmi a to žalovaným spôsobom. Orgány činné v trestnom konaní neprodukovali žiaden procesne použiteľný dôkaz, ktorý by svedčil o tom, že obžalovaní Ing. H. V. a H. Y. pomáhali v organizovaní nedovoleného prekročenia štátnej hranice Slovenskej republiky a prechodu cez jej územie občanmi Ukrajiny a dosiahli vydanie pravej verejnej listiny - jednotné schengenské turistické víza - na základe aj nepravdivých podkladov. Nebol vo veci vypočutý žiaden svedok, ktorý by potvrdil, že už v čase obstarávania si zájazdu na Ukrajinu cez ukrajinskú cestovnú kanceláriu a následného žiadania o udelenie víz na slovenskom konzuláte na Ukrajine, v spolupráci s obžalovanými cez cestovnú kanceláriu Ing. H. V. (TOTMAKOFF TOURS) a cez potvrdzovanie voucherou na ubytovanie v penzióne sv. Juraja patriaceho obž. Y. a iných poskytovateľoch ubytovania, takýmto spôsobom dochádzalo k obchádzaniu a k nelegálnemu získaniu víz umožňujúcich vstup týmto osobám do schengenského priestoru a to za určitú finančnú odmenu, napr. tým, že tieto osoby dávali ešte nejaké peniaze pomimo za neoprávnené získanie takýchto víz, čiže na nelegálnu aktivitu a že nešlo naozaj len o cenu za zájazd a ubytovanie s tam uvedenými službami a aby o tom mali obžalovaní už v tom čase vedomosť a prípadne, že si takto získané „peniaze“ aj nejakým spôsobom delili za to. To, že sa turisti nedostavia do zmluvne zabezpečeného ubytovania je pri tomto type podnikania celkom bežná vec a práve storno poplatky vo výške 100% z ceny ubytovania slúžia na krytie strát ubytovateľa za to, že predmetnú izbu nemohol/nevedel prenajať inému záujemcovi alebo že osoba nenastúpila na zájazd. Taktiež nemožno klásť obžalovaným za vinu ani tú skutočnosť, že pri jednotlivých dielčích útokoch tam uvedené osoby prekračovali štátne hranice na iných priechodoch a nie cez hraničné prechody Ubľa a Vyšné Nemecké. Ako totiž vyplýva z listu - záväzku cestovnej kancelárie pri podávaní Žiadosti o akreditáciu na generálnom konzuláte SR v Užhorode (čl. 1966), išlo o záväzok ukrajinskej cestovnej kancelárie (napr. GAL-EXPOTOUR), ktorým sa zavazovala, že turisti na územie Schengenu budú vstupovať ale aj vystupovať cez hraničný priechod Vyšné Nemecké alebo Ubľa (viď bod 12) a nie o povinnosť obžalovaných, ktorí nemohli žiadnym spôsobom ovplyvniť, príp. prikázať, cez ktorý hraničný priechod vstúpia tieto osoby na územie Schengenu. Za to zodpovedala ukrajinská cestovná agentúra, ktorá mala/mohla byť za nedodržanie tohto sankcionovaná odobratím akreditácie. Ak teda mali turisti vstupovať na Slovensko len cez tieto dva hraničné priechody bolo na strane našich štátnych orgánov, aby zabezpečili svoju vízovú politiku v kooperácii aj s inými susediacimi štátmi tak, aby nebolo umožnené takýmto osobám vlastniacimi len tento druh víz udelených slovenskými konzulátmi na Ukrajine vstupovať na územie Schengenu aj cez iné hraničné priechody a to aj z územia iných štátov, najmä Poľska. Za to, že turisti nedodržali túto svoju povinnosť, resp. ukrajinská cestovaná kancelária, nemožno činiť zodpovedných obžalovaných. Aj napriek zjavnému podozreniu, že sa obžalovaní mohli dopúšťať konania kladeného im za vinu obžalobou, nebolo zo strany orgánov činných v trestnom konaní nespochybniteľne a jednoznačne preukázané, že tomu tak aj skutočne bolo, a ako je už vyššie uvedené, ani vysoký stupeň podozrenia nie je sám o sebe spôsobilý na uznanie viny. Zo žiadneho z vykonaných dôkazov nemožno bez pochybností tvrdiť, že obžalovaní sa svojím konaním uskutočňovaného v rámci ich podnikateľskej činnosti, či už to boli služby cestovnej kancelárie u obž. V. alebo ubytovania u obž. Y., mali dopúšťať práve takejto trestnej činnosti. Na základe takto uvedených

skutočnosti a okolnosti prejednávaneho prípadu mal aj krajský súd za to, že v danom prípade bola zo strany prvostupňového súdu správne a zákonne aplikovaná zásada in dubio pro reo.

Z týchto dôvodov krajský súd vyhodnotil odvolanie prokurátora ako nedôvodné a postupom podľa § 319 Tr. poriadku ho zamietol.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.